

Arrest

nr. 58 289 van 22 maart 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 18 november 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 19 augustus 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 22 oktober 2010 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VERHEYEN, die loco advocaat C. VERHEYEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1952.

Op 2 oktober 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 19 augustus 2010 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk. Dit is de eerste bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 02.10.2009 werd ingediend door :

Y., M. (...)

nationaliteit: Pakistan

geboren te Sialkot op 00.00.1952

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de aanvraag dd. 02.10.2009 ontvankelijk wordt verklaard omwille van het feit dat de aanvraag werd ingediend tijdens de periode van 15.09.2009 tot 15.12.2009, zoals voorzien in de vernietigde instructies van 19.07.2009. De overige elementen die worden aangehaald in de ontvankelijkheid (het feit dat betrokkene niet meer kan terugkeren naar zijn land van herkomst, omdat hij niet meer geregistreerd zou zijn in de bevolkingsregisters en hij zich er niet meer zou kunnen inschrijven wegens administratieve redenen) worden dan ook niet aanvaard als zijnde buitengewone omstandigheden en hebben tevens niet geleid tot de ontvankelijkheid van de aanvraag.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Dit criterium vereist onder meer een ononderbroken verblijf van 5 jaar in België ten laatste bereikt op 15.12.2009. Betrokkene verklaart sinds 1998 in België te verblijven, maar uit stukken toegevoegd aan zijn administratief dossier blijkt dat betrokkene op 07.01.2007 naar Pakistan werd gerepatriëerd. Bijgevolg komt hij niet in aanmerking voor dit criterium en kan dit element dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.

Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Hij voegt een aanwervingsbelofte toe van BVBA Jumbo Europe van 08.09.2009. Dit kan echter niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden, aangezien dit geen arbeidscontract is.

Betrokkene verklaart dat zijn broer de Nederlandse nationaliteit heeft, maar legt geen bewijzen van verwantschap voor en verklaart evenmin waarom dit een grond is om zijn regularisatieaanvraag op basis van de vernietigde instructie van 19.07.2009 toe te staan.

Wat betreft de relatie die betrokkene onderhoudt met Mevrouw L. (...); om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het artikel 40bis van de wet van 15/12/1980.

Het feit dat betrokkene Nederlands lessen heeft gevolgd, aandeelhouder is in een vennootschap, bereid is om te werken, een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd en getuigenverklaringen en attesten voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

Op 22 oktober 2010 wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt. Dit is de tweede bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1 ° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/82, § 3, van de Vreemdelingenwet dat van toepassing was op het moment dat het verzoekschrift ingediend werd, dient de vordering tot schorsing in een en dezelfde akte als het beroep tot nietigverklaring te worden ingesteld. In het opschrift van het verzoekschrift dient te worden vermeld dat hetzij een beroep tot nietigverklaring wordt ingesteld, hetzij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring. Indien aan deze pleegvorm niet is voldaan, dan wordt het verzoekschrift geacht enkel een beroep tot nietigverklaring te omvatten. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij een verzoekschrift heeft ingediend met als opschrift *‘beroep tegen de beslissing van de FOD Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken (DVZ)’*. Op pagina 2 van het verzoekschrift vraagt de verzoekende partij eveneens de schorsing en op pagina 7 van het verzoekschrift zet de verzoekende partij het moeilijk te herstellen nadeel uiteen. In de tekst van haar repliekmemoirie heeft de verzoekende partij het over *“een repliekmemoirie inzake (...) beroep tot schorsing en nietigverklaring (...)”*. Gelet op het voorgaande dient de Raad vast te stellen dat enkel een verzoek tot nietigverklaring op rechtsgeldige wijze werd ingesteld.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de criteria 2.8.A en 2.8.B van de instructie van 19 juli 2009, van de motiveringsplicht, machtsmisbruik, machtsafwending, een schending van de hoorplicht en de *“algemene beginselen van behoorlijk bestuur”* en van artikel 32 van de Vreemdelingenwet. In het middel zelf voert de verzoekende partij de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de zorgvuldigheidsplicht.

3.1.1. De verzoekende partij stelt dat zij nooit gerepatriëerd werd naar Pakistan, daar zij kon ontsnappen. De verzoekende partij stelt dat zij dit moeilijk kan bewijzen, aangezien de niet-repatriëring het bewijs inhoudt van een negatief feit. De verzoekende brengt een huurovereenkomst van 1 juni 2006 en een verklaring van haar huisbaas bij, waaruit blijkt dat zij ook tijdens de beweerdelijk repatriëring haar huurverplichtingen stipt heeft nageleefd. De verzoekende partij stelt dat haar huurovereenkomst nooit onderbroken of beëindigd geweest is en dat ze tot op heden op het opgegeven adres woont. De verzoekende partij benadrukt dat de huurovereenkomst een einde gekend zou hebben, indien zij haar huur niet betaald zou hebben. Voorts meent de verzoekende partij dat een gedwongen terugkeer niet in aanmerking kan komen als onderbreking van de vijfjarige periode, zoals vereist door criterium 2.8.A. van de instructie van 19 juli 2009, aangezien het een totaal onvrijwillige terugkeer betreft. De verzoekende partij vervolgt dat ze geen arbeidsovereenkomst diende neer te leggen, daar ze haar aanvraag volledig baseerde op het criterium 2.8.A. Aan haar verzoekschrift voegt de verzoekende partij een arbeidsovereenkomst toe. De verzoekende partij benadrukt dat ze in haar aanvraag stelde dat ze steeds bereid was bijkomende stukken te bezorgen aan de verwerende partij, maar dat de verwerende partij deze niet gevraagd heeft. De verzoekende partij meent dat dit een schending uitmaakt van artikel 32 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij vervolgt dat de broederschap en de afstamming tussen haar en haar broer wel degelijk bewezen is. De verzoekende partij wijst erop dat ze dezelfde familienaam dragen en dat dit normalerwijze voldoende zou moeten zijn. De verzoekende partij stelt dat ook in dit verband geen bijkomende stukken gevraagd werden en dat zij daarom haar geboorteakte bijbrengt en het paspoort van haar broer. Uit deze documenten blijkt dat ze dezelfde familienaam hebben. Voorts geeft de verzoekende partij een theoretische uitleg omtrent de zorgvuldigheidsplicht en stelt zij dat bij onduidelijkheid van het dossier eventueel bijkomende gegevens worden opgevraagd. De verzoekende partij moet de kans krijgen zich nader te verklaren in een interview of bijkomende stukken in te dienen. Tot slot stelt dat de verzoekende partij dat uit de bestreden beslissing blijkt dat haar aanvraag ontvankelijk was en niet kennelijk ongegrond. Bijgevolg diende de verwerende partij artikel 32 van de Vreemdelingenwet toe te passen.

3.1.2. De verwerende partij benadrukt dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 7 januari 2007 gerepatriëerd werd naar Karachi. De verwerende partij meent dat met het voorleggen van een huurovereenkomst en een verklaring van de huisbaas de verzoekende partij geen sluitend bewijs levert dat zij destijds niet werd gerepatriëerd, daar zelfs als zou de verzoekende partij in het

buitenland verblijven het voor haar niet onmogelijk zou zijn om haar huurverplichtingen na te komen. De verwerende partij beklemtoont dat om aanspraak te maken op criterium 2.8.B van de instructie van 19 juli 2009 de verzoekende partij een arbeidsovereenkomst diende neer te leggen. Voorts wijst de verwerende partij erop dat de huurovereenkomst, de verklaringen van de huisbaas en de arbeidsovereenkomst niet voor het nemen van de bestreden beslissing bijgebracht werden. De verwerende partij vervolgt dat het aan de verzoekende partij toekomt om haar aanvraag om machtiging tot verblijf op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en deze procedure te vervolledigen of aan te vullen wanneer zij het nodig acht. De verwerende partij merkt ook op dat de verzoekende partij zich niet kan beroepen op de hoorplicht, vermits deze niet van toepassing is op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet. Tot slot stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij niet bewezen heeft dat er een verplichting kan afgeleid worden uit artikel 32 van de Vreemdelingenwet om haar dossier over te maken aan de Commissie voor advies van Vreemdelingen naar aanleiding van een regularisatieverzoek op basis van de genoemde instructie van 19 juli 2009.

3.1.3. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet, dat stelt dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Het verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. De bestreden beslissingen geven duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werden genomen. In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de aanvraag van de verzoekende partij ongegrond is, daar uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 7 januari 2007 naar Pakistan gerepatriëerd werd en bijgevolg geen ononderbroken verblijf van 5 jaar in België bereikt heeft op 15 december 2009, dat de verzoekende partij geen arbeidsovereenkomst bijbrengt, maar slechts een aanwervingsbelofte en bijgevolg niet voldoet aan criterium 2.8.B van de instructie van 19 juli 2009, dat de verzoekende partij geen bewijs van aanverwantschap met haar vermeende broer die de Nederlandse nationaliteit heeft aanbrengt, dat het gegeven dat deze man de Nederlandse nationaliteit heeft geen grond tot regularisatie is, dat de verzoekende partij dient te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet om in aanmerking te komen voor een verblijf in het kader van een duurzame relatie met mevrouw L., dat de elementen aangaande haar integratie niets afdoen aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructie van 19 juli 2009 en dat het argument dat zij nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde op zich onvoldoende is daar van alle vreemdelingen die in België verblijven verwacht wordt dat zij zich houden aan de België van kracht zijnde wetgeving. Ook in de tweede bestreden beslissing wordt er verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder geldig visum.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van openthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verwerven van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu werd de aanvraag ongegrond verklaard.

De Raad wijst erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid in het kader van de beoordeling van een aanvraag die overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd ingediend een zeer ruime appreciatiebevoegdheid heeft (RvS 31 januari 2001, nr. 92.888).

In de bestreden beslissing wijst de verwerende partij op de vernietiging door de Raad van State van de instructie van 19 juli 2009 maar wijst zij ook op het feit dat de staatssecretaris zich geëngageerd heeft om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie, zoals beschreven in de instructie, te blijven toepassen. Voorts merkt de Raad op dat bij de beoordeling van de gegrondheid van het beroep de Raad zich niet vermag in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. In casu heeft de verwerende partij, gebruik makend van haar ruime discretionaire bevoegdheid, de aangehaalde argumenten beoordeeld, rekening houdende met de criteria zoals bepaald in de instructie van 19 juli 2009 daar de verzoekende partij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf zelf uitdrukkelijk de toepassing van deze criteria heeft gevraagd.

In casu diende de verzoekende partij op 2 oktober 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf in. In haar aanvraag beroept de verzoekende partij zich op haar duurzame lokale verankering in België, met name op criterium 2.8.A van de instructie van 19 juli 2009. De Raad wijst erop dat bij het indienen van de aanvraag, de verzoekende partij op de hoogte was van de criteria die door de verwerende partij zouden gehanteerd worden om de aanvraag ten gronde te onderzoeken. In de instructie werd uitdrukkelijk bepaald:

“Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen.

Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd.

Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde.

Volgende vreemdelingen komen in aanmerking:

A. De vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5 jaar bedraagt;

En die voor 18 maart 2008 [de datum van het regeerakkoord] gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum) of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.”

Wanneer de verzoekende partij de toepassing van het criterium 2.8.A van de instructie van 19 juli 2009 gevraagd heeft, diende ze bijgevolg te weten dat ze diende te voldoen aan een langdurig verblijf in België van minimum vijf jaar. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 7 januari 2007 naar Karachi gerepatrieerd werd. In haar verzoekschrift verklaart de verzoekende partij dat ze haar repatriëring ontvlucht is en om haar verklaringen te staven brengt zij haar huurovereenkomst en een verklaring van de huisbaas bij. De Raad wijst erop dat deze elementen op zich onvoldoende zijn om aan te tonen dat ze niet effectief het Belgische grondgebied verlaten heeft en naar Pakistan gerepatrieerd werd. De huurovereenkomst toont slechts aan dat de verzoekende partij vanaf 1 juni 2006 een appartement te Borgerhout gehuurd heeft. Enkel op basis van deze huurovereenkomst kan niet afgeleid worden dat de verzoekende partij niet naar Pakistan gerepatrieerd werd en ononderbroken in België verbleven heeft. De verklaringen van de huisbaas hebben een gesolliciteerd karakter en weerleggen evenmin de vaststellingen uit het administratief dossier, met name dat de verzoekende partij op 7 januari 2007 naar Pakistan gerepatrieerd werd, zodat de verwerende partij niet op kennelijk onredelijke wijze besloot dat de verzoekende partij geen ononderbroken verblijf van vijf jaar aantoonde. De Raad benadrukt dat een gedwongen repatriëring evenzeer een onderbreking uitmaakt van een verblijf als een vrijwillige terugkeer.

Daar de verzoekende partij geen ononderbroken verblijf van 5 jaar op ten laatste 15 december 2009 gehad heeft, heeft de verwerende partij onderzocht of de verzoekende partij misschien voldeed aan criterium 2.8.B van de instructie van 19 juli 2009. Hierin werd gesteld dat vreemdelingen met duurzame lokale verankering in België en die voorafgaand aan hun aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België hebben en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorleggen, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon, tot verblijf gemachtigd kunnen worden.

Voorts stelt het vademecum (pagina 6) aangaande de verduidelijkingen over de uitvoering van de voormelde instructie:

“3) U kunt bij de regularisatieaanvraag of bij de actualisering van de hangende aanvraag een kopie van het behoorlijk ingevulde model-arbeidscontract voegen (kan worden gedownload op de sites van de Gewesten):

- Het contract moet van bepaalde duur van minstens één jaar zijn of van onbepaalde duur.*
- Het loon mag niet lager zijn dan het wettelijke minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988. Een bezoldiging gelijk aan het wettelijke minimumloon kan verkregen worden door verscheidene arbeidscontracten.”*

Vooreerst herhaalt de Raad dat het bestuur ter zake over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt. Bovendien is de instructie overduidelijk en is een werkbepoortte geen arbeidscontract, daargelaten de vaststelling dat het de Raad niet toekomt te oordelen over de opportuniteit van de regelgeving. Voorts kan niet geoordeeld worden dat het betwist motief van de bestreden beslissing ingaat tegen de geest van de instructie nu het arbeidscontract zelfs een minimumduur van één jaar moet hebben om in aanmerking te komen, hetzij van onbepaalde duur dient te zijn. De verzoekende partij toont dit evenmin aan. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij niet aantoonde dat de wervingsbelofte van een BVBA overeenstemt met de door de verwerende partij gevraagde vorm van arbeidsovereenkomst. De informatie vervat in de aanwervingsbelofte beantwoordt niet aan de gegevens die uit het arbeidscontract dienen te blijken, onder andere “het loon mag niet lager zijn dan het wettelijke minimumloon” en “hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur.”

Waar de verzoekende partij stelt dat het gegeven dat ze dezelfde familienaam draagt als de Nederlandse onderdaan die haar broer zou moeten zijn, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk gesteld wordt deze aanverwantschap op zich geen voldoende grond is om een machtiging tot verblijf te krijgen in België. Het gegeven dat de verzoekende partij aan haar verzoekschrift haar geboortakte en het paspoort van deze man toevoegt, verandert niets aan het gegeven dat deze aanverwantschap op zich geen voldoende grond is om een machtiging tot verblijf te krijgen in België,

daargelaten de vraag of de verzoekende partij met het bijbrengen van deze documenten hun aanverwantschap aantoonst.

Tot slot stelt de Raad vast dat de verzoekende partij de overige motieven van de bestreden beslissing niet betwist.

Daar de aanvraag in casu door de verwerende partij als kennelijk ongegrond beschouwd wordt, zoals uit het geheel van de eerste bestreden beslissing blijkt, diende de verwerende partij niet het advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen te vragen. De verzoekende partij toont evenmin aan dat de verwerende partij verplicht is het advies van voormelde commissie te vragen.

Wat betreft de stukken die de verzoekende partij bij haar verzoekschrift voegde merkt de Raad op dat hij in het voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter. Met het bijbrengen van deze documenten vraagt de verzoekende partij in wezen een feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak. Het opportuniteitsonderzoek behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad. Deze stukken werden daarenboven niet aan verwerende partij overgemaakt ten tijde van de aanvraag, zodat deze er ook geen rekening mee kon gehouden worden.

De verzoekende partij maakt derhalve met haar grief niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt door de verzoekende partij niet aannemelijk gemaakt. Evenmin toont de verzoekende partij aan dat de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout begaan heeft of artikel 32 van de Vreemdelingenwet geschonden heeft.

Wat de aangevoerde schending van de hoorplicht betreft, houdt die als beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887).

Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; I. OPDEBEEK, "De hoorplicht" in *Beginnelsen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 206, 247). De bestreden beslissing betreft het ongegrond verklaren van een aanvraag om machtiging tot verblijf. Deze is niet gestoeld op een persoonlijke tekortkoming van de verzoekende partij, maar houdt een weigering in om een door een partij gevraagd voordeel – m.n. de machtiging tot verblijf in het Koninkrijk – te verlenen. Te dezen kan de verzoekende partij niet op een dienstige wijze de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel aanvoeren (RvS 21 september 2009, nr. 196.233). Voorts wijst de Raad erop dat de verzoekende partij haar standpunt in de aanvraag heeft kunnen uiteenzetten en de mogelijkheid had om die aanvraag met alle mogelijke nuttige elementen en bewijsstukken te staven en aan te vullen (RvS 21 september 2009, nr. 196.233).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Er kan slechts sprake zijn van machtsafwendings wanneer een bestuursoverheid de bevoegdheid die haar door de wet is verleend met het oog op het bereiken van een bepaald oogmerk van algemeen belang gebruikt om een ander doel na te streven en wanneer dit ongeoorloofde oogmerk het enige doel is van de betrokken bestuurshandeling (RvS 12 februari 2003, nr. 115.739). De beschouwingen die de verzoekende partij naar voor brengt, tonen echter niet aan dat er sprake zou zijn van machtsafwendings.

Van machtsoverschrijding is er sprake wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen. De beschouwingen die de verzoekende partij naar voor brengt, tonen niet aan dat er sprake zou zijn van machtsoverschrijding. De verwerende partij

heeft haar bevoegdheid, zoals omschreven in de Vreemdelingenwet, niet overschreden. Voor het overige valt dit onderdeel van het middel samen met het vorige onderdeel.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht, net zomin als de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur zou schenden. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

In haar verzoekschrift verwijst de verzoekende partij ook naar het criteria 2.8.A en 2.8.B van de instructie van 19 juli 2009. De Raad wijst er op dat in zoverre de verzoekende partij verwijst naar en de schending aanvoert van de instructie van 19 juli 2009 waarbij illegaal in België verblijvende personen tijdelijk de mogelijkheid werd geboden om een regularisatieaanvraag bij toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in te dienen, deze instructie bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 werd vernietigd. Deze instructie bevatte richtlijnen voor de interpretatie en de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Een eventuele niet-naleving van de onderrichtingen vervat in voormelde instructie kan op zich niet tot de onwettigheid van de bestreden beslissing leiden. Derhalve kan de schending van deze instructie 'op zich' niet dienstig aangevoerd worden.

Het middel is ongegrond.

3.2. Voor het overige voert de verzoekende partij geen andere grieven aan, ook niet tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, ook niet in de repliekmemorie.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig maart tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN